

εἶπε, καὶ τὰς πτέρυγάς του
τὰς τινάσσει δυνατά,
καὶ εὐθὺς ἔς τοὺς ὄνυχάς του
τὴν ἀρπάζει καὶ πετᾷ.

Ἄναθαίνου, ἀναθαίνου,
καὶ ἔς τὰ σύννεφα ἐμβαίνου.
Τόσον ὕψος τὴν τρομάζει,
«Στάσου, Ἄετέ μου, κράζει,
ν' ἀναπνεύσω μιά στιγμή...
— Ὅποτε εἶν' ὥρα ἴπέ μου
νὰ σ' ἀφήσω... — Ἄετέ μου,
μὴ μ' ἀφήσης! μὴ μὴ μὴ!

• Ἄετέ, συγχώρησέ με
καὶ ἔς τὴν γῆν καταΐδασέ με,
ἔπταισα, τόμολογῶ...
Τί ἀνόητη ἐγώ,
ἔς τὰς φρονίμους συμβουλὰς σου
νὰ μὴ θέλω νὰ πεισθῶ! . .
νὰ χαρῆς τὰς πτέρυγάς σου
μὴ μ' ἀφήσης νὰ χαθῶ!»

— Εὐγέ σου, Χελώνη, κράζει
ὁ Ἄετος συγκινηθεὶς,
καὶ τὸν δρόμον του ἀλλάζει
καὶ πετᾷ ἔς τὴν γῆν εὐθὺς
εἰς τὸ χῶμα τὴν ἀφίνει
καὶ μ' ὄρμιν πετᾷ, ἐν ᾧ
λέγει ἔνδακρος ἐκείνη,
«Ἄετέ, σ' εὐγνωμονῶ».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν συναναστροφῇ παρὰ τῷ κ. Π*.

Ὁ οἰκοδεσπότης διανεῖμα τὰ μικρὰ δίπυρα
κατὰ τὸ τέτον διδίδει εἷς τινα κομψοποιημένην κυ-
ριαν διπλάσιον ποσόν. Ἡ κυρία προσδοκῶσα κο-
λακευτικόν τινα ἔπαινον, ἐρωτᾷ τὸν οἰκοδεσπό-
την διατί μόνον εἰς αὐτὴν ἔδωκε διπλάσιον πο-
σόν διπύρων.

— Διότι ἔχετε διπλάσιον τῶν ἄλλων στόμα,
κυρία μου! . .

* *

Ἡ κυρία Σ**, δύστροπος καὶ φίλερις πάντοτε,
ἔλεγε προχθὲς πρὸς τὸν σύζυγόν της : «Οὐφ, καὶ
μένε, τί φόρεμα μοῦ ἤπηρες. Πάντοτε διαλέγεις
τὸ χειρότερον πράγμα».

— Ἐχεις δίκαιο, Σοφία, γιατί ἀπὸ ἴσένα ἐ-
πρωτόκανα τὴν ἀρχή.

* *

Παρὰ τῇ κυρίᾳ Δ**.

Ἡ οἰκοδέσποινα πρὸς νεαρὸν ἀξιωματικόν :

— Καλὲ δὲν ἐντρέπεσθε σεῖς, ἀξιωματικὸς,
καὶ νὰ θερμαίνεσθε τόσῳ ἔς τὴ φωτιά, ἐνῶ δὲν
εἶνε δὰ καὶ τόσο κρύο ;

— Ἡμεῖς οἱ ἀξιωματικοὶ, κυρία μου, εἴμεθα
ἄνθρωποι τοῦ πυρός. Πρέπει νὰ συνηθίσωμε τὴ
φωτιά.

* *

Προχθὲς ἐπαίτης ἠκολούθει τὸν πλούσιον Σ*
ζητῶν ἐλεημοσύνην. Ὁ πλούσιος ἐπροχώρει ἀδι-
αφορῶν.

— Ἄφεντικὸ, λέγει ἐπὶ τέλους δὲπαίτης, θὰ
μὲ κἀνης νὰ κάμω πράμα ποὺ δὲν τό'καμα ποτὲ
ἔς τὴ ζωὴ μου.

Ὁ Σ* στρέφεται καὶ τῷ δίδει ὀλίγα λεπτὰ,
συγχρόνως δὲ τὸν ἐρωτᾷ τί ἐσκόπει νὰ πράξη.

— Νὰ δουλέψω, ἀπαντᾷ ὁ ἐπαίτης.

* *

Ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν μαθητὴν :

— Γιατί ἐδάγκωσεν ὁ Ἀδάμ τὸ μῆλον, Ἰω-
άννη ;

— Δὲν εἶχαν βῆγῃ ἀκόμα τότε τὰ μαχαίρια,
κὺρ δάσκαλε.

* *

Δικαστής. — Καὶ πῶς ἐτόλμησες, κατηγο-
ρούμενε, νὰ εἰπῆς ψευδὲς ὄνομα εἰς τὰ ὄργανα
τῆς ἀστυνομίας ;

Κατηγορούμενος. — Μὲ συγχωρεῖς, κὺρ δικα-
στή τῆ στιγμῆ ποὺ μὲ πιάσανε εἶχα ξεχάσει
κι' αὐτὸ τὸ δικό μου ὄνομα ἀπ'τὴ σύγχυσι. Γιὰ
νὰ μὴν ἀργοποροῦν λοιπὸν ὁ κόσμος, εἶπα ὅ,τι
μοῦρθε κείνη τὴ στιγμῆ ἔς τὸ νοῦ !

* *

Χωρικός ὡς μάρτυς πρὸ τοῦ δικαστηρίου.

— Τὸ πρᾶμα εἶνε ἔτσι, κὺρ δικασταί. Ὁ Δη-
μήτρης ὕβρισεν ἄσχημα τὸν κὺρ Θωμᾶ. Ὁ κὺρ
Θωμᾶς τότε ἄρπαξεν ἕνα χονδρὸ ξύλο καὶ τὸ σή-
κωσε γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν κὺρ Δημήτρη. Ἄν τὸν
κτύπησε ὅμως ἢ ὄχι, δὲ ἔξρω, γιατί κείν'τὴ στιγ-
μῆ ἤπρη μιά πρέζα ταμπάκο.

— Καὶ δὲν ἄκουσες τὸ ξύλο ποὺ ἔπεφτε, δὲν
εἶδες πῶς καὶ ἔσπασε μάλιστα ;

— Ὅχι, κὺρ δικασταί, γιατί ὕστερ' ἀπ' τὴ
πρέζα ἄρχισε τὸ φτάονισμα, καὶ ποὺ νὰ ἔς τὰ
λέω, δὲν εἶχε τελειωμὸ. Δὲ μπόρεσα νὰ ἴδῶ τί-
ποτα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε εἰλικρινεῖς κατακρίνοντες
τὴν φιλαρέσκειαν τῶν γυναικῶν· ἐὰν αἱ γυναῖκες
παρητοῦντο αὐτῆς, πρῶτοι αὐτοὶ θὰ τὰς ἐκέτευον
νὰ ἐπαναλάβωσι τοὺς φιλαρέσκους τρόπους των
—τόσον ὁ ἔρωσ θὰ τοῖς ἐφαίνετο ἀνοούσιος.

Θάρρος, ἔχε πάντοτε θάρρος! οὐδεμίαν ἀρετὴν ἄ-
νευ αὐτοῦ. Θάρρος ἵνα νικήσῃ τὴν φιλαυτίαν σου
καὶ καταστῆς εὐεργετικὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Θάρ-
ρος ἵνα νικήσῃ τὴν ἀπάθειάν σου καὶ προοδεύ-
σῃ ἐν τῇ δόξῃ τῆς ἐπιστήμης. Θάρρος ἵνα ὑπερα-